PORTAL OBERT
17
Revista del Seminari de Barcelona

«SI L'ESGLÉSIA VOL ROMANDRE, NO POT QUEDAR-SE COM ESTÀ»

Hans Küng

Dr. J. Bada:

la guerra civil a la lliçó inaugural.

BARCELONA JA ÉS OLÍMPICA

Lausana, 17 d'Octubre de 1986, 13 hores 31 minuts, el President del Comitè Olímpic Internacional, Joan Antoni Samaranch, anunciava en la seva pròpia llengua, en català, la ciutat seu dels jocs olímpics de 1992: BARCELONA.

L'esclat de joia va ser impressionant, uns segons després la ciutat de Barcelona i en general totes les de Catalunya farien retronar el cohets, els sorolls acústics dels vehicles, els crits en favor de Barcelona. Mentre part de la ciutadania catalana sortia als balcons per enfilar la senyera, totes les emissores de la radiodifussió incloent la Televisió de Catalunya, feien sonar els acords de l'Himne Olímpic.

S'havia aconseguit! La il.lusió d'un poble era una realitat, verificada per la veu d'un català, que presideix el màxim òrgan esportiu mundial. S'iniciava a partir d'aquell moment la segona part del camí, la preparació seriosa i acurada d'uns Jocs Olímpics, que donin a Barcelona i a tot el Principat l'imatge internacional de responsabilitat, personalitat pròpia i sobretot d'estima a l'esport en general, pel que tan s'ha distingit Barcelona, aquests darrers 60 anys.

Unió i il.lusió claus d'una espera.

Dues són, sens dubte, les virtuts que ha mantingut el poble de Catalunya mentre esperava la decisió final:la unió i la il.lusió.

El fet d'una Barcelona Olímpica ha unit els interesos de totes les institucions i de quasi la totalitat de la ciutadania, dic quasi, perquè sempre hi ha que pensa al contrari de la majoria, però els actes i accions anti-Olímpics no passen més enllà de simples anècdotes. Altres ciutats candidates s'han caracteritzat per importants i considerables actes contraris a les celebracions olímpiques com a Amsterdam, Birmingham o Brisbane, no cal oblidar a més que a la mateixa ciutat de París, malgrat una aparent unió entyre el parisins, les enquestes mostren un sentiment clar d'indiferència entre els habitants de la capital gala.

No es recorda un altre fet polític, social o esportiu que hagi engrescat a tants ciutadans, a presentar-se "voluntaris olímpics" o col.laboradors en les tasques preparatòries, o simplement a enganxar pegatines amb l'escut olímpic, ni a tantes empreses o institucions a adherir-se o a fer campanya gratuïta per aconseguir el triomf a Lausana.

En aquest sentit totes les institucions democràtiques de l'Estat, han mostrat des del principi la seva adhesió a la candidatura de Barcelona, Ajuntament, Generalitat de Catalunya, Govern Central, Monarquia, han treballat conjuntament amb un sentiment clar d'unanimitat.

L'alegria i exaltació posterior a l'elecció, han respost a aquesta il.lusió i unitat mostrada en el camí d'espera, mai un fet esportiu ha fruït d'una rebuda popular tan espectacular com la ja històrica tarda del 17 d'Octubre de1986, ni tan sols el triomf del darrer títol de lliga aconseguit pel F. C. Barcelona pot comparar-se amb "l'eufòria olímpica".

Malgrat tot, la il.lusió era gran, tothom molt o poc confiava l'elecció de Barcelona com a seu olímpica, i es que la Barcelona Olímpica s'havia convertit en la il.lusió de tots: "Teniem confiança en el triomf. Haviem treballat de valent, tots, per aconseguir-ho i finalment la família olímpica ha sabut reconèixer l'esforç realitzat per Barcelona per esdevenir seu dels Jocs Olímpics" (Pasqual Maragall, batlle de Barcelona).

(continua a la pàgina 14)

PORTAL
OBERT

SUMARI

Barcelona ja és olímpica... 2
Comunicat........................ 3
FACULTAT:
Informació........................ 4
Inauguració de curs.......... 5
SEMINARI:
Inici del curs..................... 7
Benvinguts........................ 9
REPORTATGE:
Hans Küng........................ 11
Barcelona ja és olímpica
(continuació)........... 15
CLAU DE SOL:
Sabies que...?.................... 16
ACTUALITAT:
Antoine Chevrier.............. 17

1986 any III

OCTUBRE—NOVEMBRE

CONSELL DE REDACCIÓ

Director:
Manuel Coronado i Portillo.
Cap de Redacció:
Valentí Alonso i Roig.
Administració:
Josep M. Turull i Garriga.
Relacions Públiques:
Pere Montagut i Piquet.
Redactors:
R. Octavi Sànchez i Valero.
Sergi Gordo i Rodríguez.

«COMUNICAT»

Ja hem començat un nou curs, i PORTAL OBERT ve al darrera. Certament ha costat posar-lo en marxa, potser o de ben segur, pel nostre afany de retrobar-nos amb tots vosaltres amb una nova façana. Una imatge plena de novetats que cal agrair de totes totes.

Molt efusivament i en especial a Mn. *Josep Maria Martí i Bonet* que ha fet possible poder disposar dels instruments de l'ARXIU DIOCESÀ DE BARCELONA

Ja ho veieu, columnes, formats, distribució, reportatges fotogràfics propis, són algunes de les millores per fer-nos més assimilables.

Donem pas oficialment, amb una nova secció, a les aprtacions que ens arribin de la Facultat de Teologia de Catalunya, alhora que us mantindrem al corrent del actes i les novetats que hi esdevinguin.

Degut a les millores esmentades abans i malgrat que no ho voliem, ens hem vist obligats a apujar el preu de la revista. A partir d'ara PORTAL OBERT costarà 125 pts.. Com ho veieu no és massa la puja.

Esperem la vostra comprensió i que seguiu col.laborant amb nosaltres per tal d'aconseguir una revista cada vegada més digna i oberta.

CONSELL DE REDACCIÓ.

Edifici Seminari Conciliar

FACULTAT

DELEGATS DE CURS

1er.– Raimon Gaja (provisional)*
2on.– R. Octavi Sànchez
3er.– Jaume Mayoral.
4rt.– Manel Fuentes.
5è.– Santiago Bueno.

Delegat de Facultat:– Miquel A. Viciana.

* El delegat de 1er. s'elegirà més endavant, tot esperant que els alumnes es coneguin millor entre ells.

SALA D'ALUMNES

Ja hi ha un projecte fet des de Nadal que en principi estava aprovat, condicionat però per l'instal.lació de l'ascensor i la construcció de l'escala que aviat podrem veure al costat de la sala de professors.

MATRICULATS

Relació d'alumnes que s'han matriculat enguany en els cursos institucionals i complementaris. Els matriculats en els cursos de llicència encara no els podem donar puix encara resta oberta la matrícula.

1er.– 48. 2on.– 51. 3er.– 44.
4rt.– 33. 5è.– 24. Compl.– 42.

El total d'alumnes és de 242.

INFORMACIONS

1a.) Aquest any la LLICENCIA ESPECIALITZADA es farà en dos dies, per tal d'ampliar l'aprofundiment, més que en crèdits en lectura de textos i treballs. Continua però podent-se fer en un dia, encara que es trigarà més en acabar.

2a.) En la qüestió referent a la LLENGUA CATALANA a 1er., s'ha pres la resolució de potenciar l'acollida als que arriben a la Facultat sense coneixement de la llengua. Per fer possible això s'ofereix *un curs intensiu del 15 de Setembre al 15 d'Octubre de cada any*, i una *tutoria-acompanyament durant el primer semestre*.

3a.) Per tal que no quedin moltes assignatures pendents de cursos anteriors s'ha decidit el següent:–*Tot alumne que tingui tres assignatures suspeses no es podrà matricular dels cursos següents.* Aquesta norma començarà a funcionar d'una manera estricta a partir del curs 87/88, encara que aquest any ja s'ha començat a aplicar als alumnes que es trobaven en aquestes circumstàncies només matrícula condicionada.

IMPORTANT

El 27 d'Abril, dia de la Mare de Déu de Montserrat és festa a la nostra Facultat. Per tant la represa de les classes, després de les vacances de Setmana Santa, es farà el dia 28 d'Abril i no el 27 com posa el calendari de curs.

NOTA

El nostre vice-degà, Ignasi Salvat, ens anima a continuar amb les activitats para-acadèmiques, –tot afegint– "encara enyoro el teatre llegit i alguna taula-rodona".

AVÍS

PORTAL OBERT us convida a col.laborar activament.

Vosaltres, assidus lectors de grans obres, us preguem ens adreceu les fragments (de 5 a 15 línies) que us hagin cridat l'atenció i que considereu interessants per a donar-los a conèixer als nostres lectors.

Gràcies.

SOLEMNE INAUGURACIÓ DEL CURS 86/87 A LA FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

L'acte s'inicià amb una celebració eucarística presidida pel cardenal-arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat, Dr. Narcís Jubany, i concelebrada pel vice-gran canceller, Dr. Ramón Torrella, arquebisbe de Tarragona; pel degà president Dr. Antoni Matabosch i el vice-degà Dr. Ignasi Salvat; pel bisbe auxiliar Ramon Daumal i pels bisbes de Girona, Jauem Camprodon, Josep Maria Guix de Vic, Ramon Malla de Lleida, Miquel Moncadas de Solsona, Pont i Gol arquebisbe emèrit de Tarragona, pel parc abat de Montserrat, Cassià Maria Just; i amb la presència del honorable Miquel i Alentorn president del Parlament de Catalunya, professors i alumnes.

Les primeres paraules del Dr. Jubany van ser d'exhortació a "compartir uns mateixos sentiments de tristesa, de preocupació", referint-se a l'atemptat que a la nit del dia 14 d'octubre, provocà la mort d'un policia nacional i diversos ferits a la plaça Espanya de la nostra ciutat.

El Dr. Jubany establí tres exigències pel teòleg:

—Saber auscultar, per captar el que hi ha al voltant nostre. Ser-hi a la cultura des de dins però sense quedar engolits.

—Saber discernir, destriar, sospesar, distingir, sota la guia del "sensus fidei", de tot el poble de Déu, amb una obediència filiar al magisteri de l'Església. "No és fàcil separar el jull del blat".

—Treure les conseqüències pràctiques del discerniment. "Ser humil, respectuós amb el ritme de persones, institucions i corrents d'opinió". "La vocació del teòleg —afegí— és la de viure el silenci davant Déu, obert el pensament i el cor a Crist i a la seva Església". Pel que fa a la cultura catalana, correspon a la Facultat de Teologia, establir aquest diàleg.

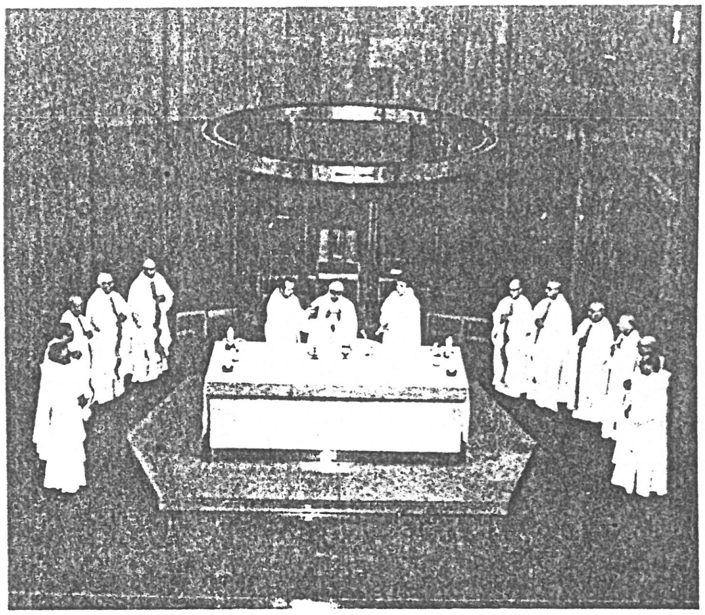

Tot i no volent incidir en els petits detalls acadèmics de la vida de la Facultat, el Dr. Jubany recomanà tenir present, dos camps en els quals els professors hi tenen quelcom a fer. Per una banda els mitjans de comunicació social, "amb col.laboracions que ofereixin un judici cristià i correcte sobre opinions de l'home del carrer", i en la pastoral universitària, "entreu en contacte fins i tot a nivell institucional". Acabà l'homilia dient: "si l'evangelització és una preocupació, l'evangelització del ministeri i vida dels preveres encara és més urgent".

Aplegats a l'aula magna de la Facultat, prengué la paraula, en primer lloc, el Degà-president, Dr. Antoni Mataboscl el qual llegí la memòria del curs 85/86. Curs que va tenir com a marc la commemoració de dos esdeveniments, un eclesial i l'altre socio-polític. L'eclesial fou el 20è. aniversari del Concili Vaticà II, amb el corresponent Sínode de revisió, que va ser motiu per organitzar unes Jornades d'estudi i reflexió amb la participació de 4 teòlegs i 4 bisbes. El socio-polític fou el 50è. aniversari de la Guerra Civil, davant el qual la Facultat prengué dues iniciatives: unes sessions teològiques per a professors d'universitat i la lliçó inaugural del curs 86/87. Cal ressenyar com a fets importants de la seva intervenció:

—Els progressos institucionals amb els nous estatuts i la normativa interna de la Facultat aprovats per la Santa Seu.

—La relació institucional amb la Universitat de Barcelona, amb voluntat de continuar-la i d'aprofundir-la. A la sessió assistí com a representant del rector de la Universitat, el degà de la Facultat de Filologia.

"Se'l critica no per ser papa polonès, sinó perquè s'hi veu el Vicari de Crist, el successor de Pere" —i afegí— "es va contra la institució". El Dr. Jubany qualificà la critica "d'obra suïcida", "tirar trets contra l'Església des de dins és absurd, no es pot fer!". Si l'Església no presenta clarament el rostre de Crist, la responsabilitat és de tots. "Us parlo amb el cor a la mà". Necessitem un presbiteri de grans persones, amb qualitat, "una corporació no supera les persones que la constitueixen. Una corporació és allò que resulta de la realitat dels membres que la cosntitueixen".

Acabat l'acte a l'auditori, el Ser. Arquebisbe, acompanyat per Mn. Prat, per l'arquitecte i per l'escultor de la imatge de la Mare de Déu de la nova capella, va visitar les noves dependències de la residència. Arribats a la capella presidí l'Eucaristia que va concelebrà amb el rector i superiors del seminari. L'homilia girà entorn de la generositat i de la disponibilitat del prevere com a condicions d'una resposta sincera. La crida de Déu és constant i cal tenir-hi un cor obert, però en "els bons sentiments espontanis s'hi pot amagar certa lleugeresa i superficialitat". En un món egoista com el nostre on no es fa res per res, on s'espera la recompensa, Jesús vol persones generoses, "ser sacerdot demana cor generós". Amb un Jesús que es presenta pobre, senzill, humil, sense afany de res, renunciant als ídols (diner, poder, sexe...) cal saber estimar a tothom. El Sr. Arquebisbe va caracteritzar el celibat com "l'alliberament del cor de l'home"; i acabà l'homilia amb el pensament d'un laic: "quan les persones consagrades a Déu deixen d'estimar els valors pel quals es van consagrar a Déu, cauen en crisi". " Ai d'aquell que anyora uns valors als quals ha renunciat, acabarà per agafar-los".

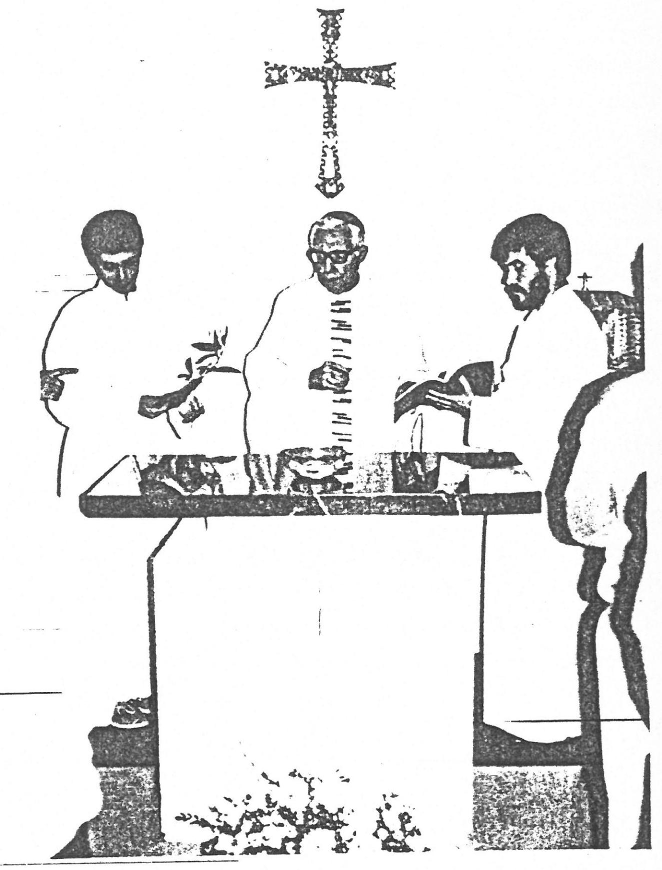

Després de l'Eucaristia, una mateixa taula aplegà a tots aquells que, des de la tasca de pastors de l'Església diocesana, d'educadors en la formació dels seminaristes, o de joves que amb la vocació rebuda inicien "un camí de perfeccionament" amb paraules de l'Arquebisbe, compartien esperances, preocupacions, i il.lusions a l'inici del nou curs.

Pere Montagut Piquet

BENVINGUTS ¡

JUAN BARRIO PUENTE (Acadèmia)

Té 24 anys i és de Barcelona. Pertany a la parròquia de Sant Paulí de Nol.la al barri de Besós, fou al llarg de 2 anys en el Centre d'Acolliment que ha anat madurant llur vocació, i enguany ha decidit entrar al Seminari.

JAUME CASAS i BARQUETS (Tercer)

Té 26 anys i pertany a la parròquia de Sta. Maria de SANTS.

Ha treballat pastoralment durant 5 anys a la parròquia de Sta. Tecla, i actualment ho fa a Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Ll.

La seva vocació ha estat madurada al llarg de 5 anys en el Centre de Acolliment.

ENRIC AINSA i PUIG (COU)

Procedeix del Seminari Menor i fou allà on es va començar a gestar llur vocació, i 3er. de BUP va ser l'any definitiu en que va prendre la decisió de continuar al Seminari Major.

JOAN CABOT i BARBANY (Primer)

Nat a Santa Eulàlia de Ronçana (Vallès Oriental) l'any 1962. Té 24 anys.

Estudia arquitectura i fa 5 anys que en l'àmbit de la JARC ha descubert llur vocació.

JESUS M. MARTINEZ MACIAS (COU)

Té 17 anys i és nat a El Prat de Ll.. Pertany a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau on hi porta un grup de pre-confirmació.

Sentí la crida de Crist al 1er. de BUP en el Seminari Menor.

AGUSTÍ PAÑELLA i BARÓ (Primer)

Té 18 anys i pertany a la parròquia de Sant Pius X al barri del Congrés on hi treballa pastoralment dedicant-se a la catequesi i a l'Agrupament Escolta parroquial.

També està estudiant música al Conservatori Municipal de Barcelona.

La seva vocació va neixer als 16 anys i ha estat acompanyada per l'equip sacerdotal de la parròquia.

ANTONI ROMERO BALLESTEROS (Acadèmia)

És de Barcelona i pertany a la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors a Sants on és animador de confirmació.

Va sentir la seva vocació en fer la 1a. comunió, il'ha anat madurant al llarg dels anys. L'any passat va entrar en el Centre d'Acolliment i a través d'ell va entrar al Seminari.

JOAN PERE RODRIGUEZ (Primer)

Té 29 anys i va néixer a Tarragona. Actualment viu a Sabadell. Pertany a les Comunitats Neocatecumenals, en el si de les quals ha descobert la seva vocació.

Actualment treballa pastoralment a la parròquia del Sagrat Cor de Can Oriach, a Sabadell.

ANGEL SIGUENZA FUENTES (Primer)

Té 28 anys i és natural de Jaén. Pertany a la parròquia del Sagrat Cor a la barriada de Can Oriach de Sabadell.

Ve de les Comunitats Neocatecumenals i és a través d'elles que ha descobert llur vocació.

F. XAVIER ZAMBUDIO RUIZ (COU)

Natural de Castillejar (Granada) i té 17 anys.

Prové del Seminari Menor i el seu procés vocacional comença tot fent d'escolà a la parròquia de Sant Joan d'Espí i des d'aleshores ha estat fent un camí lent però ferm.

REPORTATGE: HANS KÜNG

"SI L'ESGLÉSIA VOL ROMANDRE, NO POT QUEDAR-SE COM ESTÀ"

Valentí Alonso
Pere Montagut

La Fundació Alfons Comín va aturar a Barcelona l'eminent teòleg Hans Küng que més tar participaria en la Trobada de l'Associació de Teòlegs Joan XXIII a Madrid. La seva dissertació "L'Església catòlica: cap a on? El canvi dels paradigmes del Vaticà II", va omplir la Sala d'Actes de la Caixa de Barcelona espectant.

Abans de començar l'acte va declarar en exclusiva a PORTAL OBERT les qüalitats d'un jove que vulgui ser sacerdot —"una fe il.luminada i una obertura de l'Esperit. Sense obertura, la fe vivent és obscurantista, integrista, conformista; però sense la fe l'obertura no té un centre, un fonament".

Hans Küng inicià el seu parlament fent referència al sínode de bisbes de revisió de l'aplicació dels 20 anys del Concili, que ha posat en evidència, fins i tot per aquells que se situen a fora, que l'Església catòlica i amb ella tota la cristianitat, es troba immersa en una lluita per la globalitat, llurs resultats són encara incerts. Pel que fa a la Teologia de l'Alliberament, el qüalificatiu de marxistes i dogmàtics aplicat als seus teòlegs, resulta calumniós. Els pobres passen d'objecte a subjecte, prenen a les seves mans el propi destí i el seu compromís dóna a l'Església un nou repte i un nou llenguatge. La Teologia de l'Alliberament només pot ser sòlida i conseqüent si es compromet seriosament per l'alliberament extra eclesial i l'intra eclesial.

La conferència analitzà els grans paradigmes que han estructurat la visió cristiana de la realitat i que s'han anat transformant al llarg de la història, de la teologia i de l'Església. El còmput de la conferència és l'esperança en el nostre trist present necessitem una clarificació històricament fundada, que des dels paradigmes del passat s'encamini cap a noves visions de futur des de l'anàlisi del present. La paraula de Déu roman però en cada temps és escoltada d'una manera diferent. És el mateix Déu, el mateix Crist, el mateix Esperit, però en una constel.lació diferent. La veritat només se'ns descobreix d'una manera històrica condicionada en nous paradigmes.

DIVERSITAT DE PARADIGMES.

Així l'*Església primitiva* no era monolítica, no tenia el Crist com a fi sinó com a centre del temps continuat pel temps de l'Església. Es tractava d'una associació d'esglésies federades lligades col.legialment amb el reconeixement del bisbe de Roma com a primer dels patriarques, i no aquesta forma de papat d'avui.

El paradigma medieval catòlic es torna més i més jurídic, monàrquic i finalment absolutista. Ja no és l'esquema Déu—Crist—Apòstols—Bisbes—Església, sinó Déu—Crist—Pere—Papa—Bisbes—Església—Laïcs.

Amb *Luter* neix un nou paradigma. Contra totes les lleis, tradicions i autoritats, contra els milers de mediacions, contra tots els esforços ascètics, neix una nova concepció de la llibertat del cristià, de l'individu, de la consciència, i també d'una nova concepció de Déu, de l'home, de l'Església, dels sagraments i de l'estat. Paradigma de l'apologia i de la reacció contra el protestantisme i, dins l'àmbit catòlic, contra el gal.licanisme i jantzenisme.

El paradigma de la modernitat, de començament del XVII, no pot oblidar la nova filosofia de Descartes, les noves ciències de la natura, el cas especial de Galileu, la nova tecnologia-industrialització i la incipient secularització de l'estat i la política.

Joan XXIII i el Concili. D'una postura anti es va passar a l'obertura, al diàleg, a l'ecumenisme. El concili introdueix dos canvis de paradigma:

a) Revalorització de la Bíblia i de la predicació, actualització del llenguatge vulgar i de la comunió amb les dues espècies; reconeixement del laicat com a Poble de Déu i inclusió del Papa en la col.legialitat dels bisbes.

b) Reconeixement dels drets humans, afirmació de l'ecumenisme, nova relació amb les grans religions, nova actitud davant la ciència i el món secular modern.

Actualment ens trobem davant d'una confrontació de paradigmes amb diverses arrels en el temps. Existeixen també catòlics que viuen encara en l'Edat Mitja o en la Contrarreforma. Aquesta confrontació, encara no està decidida i per amdues parts es troben en joc nombroses forces. Passem d'una modernitat il.lustrada a *un paradigma postmodern.* S'anuncia una nova constel.lació de valors. Molts diuen sí a la ciència, però a una ciència èticament responsable. Diuen sí a la tecnologia, però a una tecnologia que serveixi a la humanitat de l'home. Tot temps de canvia es caracteritza per la immaduresa i la contradicció. Però si els signes dels temps no ens enganyen, la religió hauria de jugar un important, tot i que difús, paper en el paradigma postmodern. Cal transcendir, superar la modernitat en un paradigma de postmodernitat on les dimensions relegades i atrofiades, incloses les de la religió, s'orientin en una eficàcia enriquidora i alliberadora.

EL PAPER DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA.

El Papa i la cúria farien bé de prendre seriosament i traduir en fets els gravàmens i els postulats de l'episcopat al què es deuen. Mencionarem 10 temes claus del document sinodal que remeten al Vaticà II i que per tant tenen força vinculant per a l'administració romana i per a la resta de sínodes futurs.

1.– *L'Església com a comunió.* El Sínode anunciat per a l'any proper sobre "La vocació i missió dels laics a l'Església i a la societat" no hauria de ser un sínode del bisbes sobre els laics sinó un sínode de bisbes i teòlegs amb laics, homes i dones, i no només de les associacions seglars oficials o de l'Opus, sinó laics vertaders i crítics.

2.– *Pluralitat en la unitat.* Que la diversitat sigui a Roma no només una paraula sinó una realitat. Necessitem una Església en la que tant la Congregació per a la Doctrina de la Fe com altres organitzacions vaticanes es lliurin a posar fí a la neoescolàstica medieval centrada en les dogmes i que s'obrin a tots els corrents de l'actual teologia catòlica, sense excloure la teologia llatinoamericana de l'alliberament.

3.– *La col.legialitat dels bisbes amb el Papa.* El síinode de bisbes ha de passar d'un simple òrgan consultiu del Papa, fins ara bastant ineficaç, a un gremi realment corresponsable de caràcter legislatiu a l'Església. Cal recalcar expressament la necessitat i utilitat de les conferències episcopals.

4.– *Participació i corresponsabilitat.* Ha de continuar el procés de descentralització de la mateixa Església, particularment els bisbes ja no podran ser nomenats, contra l'antiga tradició catòlica, sense consentiment del clergat i del poble. Hauran de ser escollits més aviat per una representació del clergat i del poble mitjançant consells presbiterals i pastorals ampliats i reconeguts per Roma.

5.– *Vocació i missió de la dona.* Haurà d'establir-se la igualtat, ja assolida per la dona en el camp social en gran part. És significatiu l'incipient i silenciós allunyament de les dones i monges també de l'Església; s'haurà de procurar frenar-lo sense excloure la qüestió de l'ordenació de dones.

6.– *La joventut.* És l'esperança de l'Església, cal que la jerarquia es presenti en el futur davant els joves d'una forma més creïble. Que no s'amenacin les associacions i comunitats ni se segueixin domesticant organitzacions jovenívoles; no s'ha d'oblidar l'actitud de la jerarquia davant la sexualitat i les relacions de parella.

7.– *Comunitats de base i opció preferencial de l'Església pels pobres.* El que expressa el sínode sobre aquesta qüestió només pot ser crible si la teologia que es troba en aquestes comunitats, Llatinoamèrica i Africa Negra, adquireix ple reconeixement oficial amb la supressió de les mesures disciplinars contra els seus corresponents teòlegs. La major part dels procediments inquisitorials escapen completament a l'opinió pública.

8.– *L'Ecumenisme.* És necessari traduir en fets els resultats positius dels darrers 20 anys de comissions ecumèniques. Els bisbes i la Cúria, podrien confirmar llur serietat ecumènica integrant la Congregació per a la Doctrina de la Fe en el Secretariat per a la Unitat dels Cristians, de manera que aquesta instància d'infaust passat pugui acomplir la seva comesa en un context ecumènic.

9.– *Diàleg amb les religions no cristianes.* Quan el sínode es va pronunciar a favor del seguiment del diàleg amb les religions no cristianes i amb els no creients, i exhorta a que les catòlics donin testimoni de la fe i vida cristianes, tals declaracions només es poden prendre seriosament si el diàleg amb els jueus, musulmans, hinduïstes i budistes, ve acompanyat per fets concrets i una autocrítica.

10.– *"Agiornamento".* L'opció del sínode per un oportú agiornamento, obertura missionera a la salvació del món en la seva plenitud i el seu refús del rígid encasellament de la comunitat entre els fidels en sí mateixos, només adquiriran sentit quan s'acabi de perdre també a Roma la por a la modernitat i a la postmodernitat. S'han de portar a la pràctica els drets humans moderns en el sí de la mateixa Església, i així, a l'alliberament en la societat respondrà també l'alliberament en l'Església. Cal una liquidació definitiva de qüestions encara persistents després del Concili com són el control de la natalitat, el celibat, el divorci, etc... L'Església no serà una Església encasellada i ocupada només d'ella mateixa sinó una Església oberta i veritable signe davant els pobles.

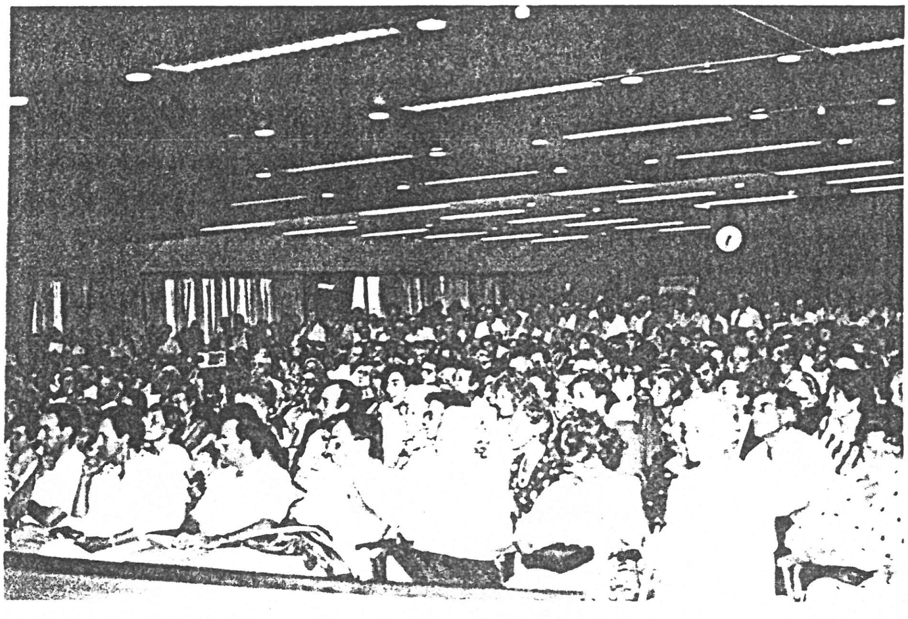

CLAU DE SOL

Des de la secció CLAU DE SOL us donem a tots la benvinguda en aquest nou curs.

SABIES QUE....?

El nou curs sempre està ple de novetats. Aquest curs ens hem proposat que aquestes no passin desapercebudes, sobre tot si es refereixen al camp musical. Heus ací algunes de les més importants:

– *Mn. LLUIS SAUMELL* ha estat nomenat (pel Sr. Cardenal, Dr. Narcís Jubany) FORMADOR MUSICAL dels seminaristes de Barcelona. Sabem que això li comporta una major dedicació envers tots nosaltres, i li agraïm de tot cor aquesta nova tasca que té encomanada. Des de les planes de Portal Obert li donem l'enhorabona!.

CENTRE D'ANIMADORS DEL CANT LITÚRGIC

Des d'aquest mes han començat a les aules del CEP (c/ Rivadeneyra 6è. 3a.), els dilluns de 7 a 9.30 del vespre, les sessions que s'organitzen com cada any per als animadors i directors de cant deles celebracions litúrgiques.

Mn. Lluís Saumell s'encarrega de l'estudi del repertori i la formació litúrgica; na Mercè Cano i en Manuel Valdivieso dels estudis de direcció, lectura musical i polifonia.

També Mn. Domènec Cols, de 6 a 7, ofereix un curset optatiu sobre la salmòdia els dilluns alterns, i aquest any, com a novetat, un curset de solfeig.

Si us interessa, ja sabeu... Aquest centre és un departament del CPL que, després de diversos anys de tasca exemplar, no cal dir que realitza un bon servei per a la nostra Església. Amb la seva dedicació i constància ens fa adonar d'allò que deia una dita popular: "qui canta prega dos cops".

TROBADES D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA. MONTSERRAT

Els dies 15 i 16 de novembre de 1986 se celebrarà l'anomenada "Trobada General de Tardor" a la parròquia de la Puríssima Concepció a Sabadell (Vallès Occidental) per a tots aquells interessats que hagin participat alguna vegada a les trobades estiuenques que habitualment, des de fa uns quants anys, s'organitzen a Montserrat.

L'allotjament es farà a l'Hotel Urpí. Durant aquests dos dies hi hauran les següents ponències a l'Auditori del Col.legi de les Carmelites:

–"El Dr. Carreras i la música litúrgica" per la Sra. Dolors Viñas.
–"La música a la Parròquia durant cent anys" pel Sr. Jaume Busqué.
–"El pare Angel Rodamilans" pel pare Gregori Estrada.
–"Aspectes populars i festius de la celebració dels sagraments" per Mn. LLuís Saumell.

Per a rebre més informació adreceu-vos als telèfons (93) 726 26 59 i 725 22 09.

MISSES AMB INFANTS

El CPL de Barcelona ens ofereix ara una cassette amb l'enregistrament de les tres pregàries eucarístiques per a misses amb infants. Intervé la Coral Garbí de Sabadell. El solista és Mn. Lluís Saumell.

A més hi ha publicat el llibret titulat "Celebració cantada de l'Eucaristia amb infants", tot preparat per Mn. Domènec Cols. Al llibret s'inclou la música de les diverses aclamacions amb la particularitat que a la pregària segona s'inclouen petits fragments d'introducció i acompanyament per a flautes.

Amb aquesta feina s'omple, sens dubte, un buit existent a la discografia religiosa catalana. No dubtem que farà un bon servei a la pastoral infantil de les parròquies.

Sergi Gordo/David Fluriac

ACTUALITAT

El pare A. Chevrier va ser beatificat el 4 d'Octubre a Lió al bell mig d'una celebració eucarística presidida per Joan Pau II, i amb 300.000 persones. Tot això ja ho sabeu pels mitjans de comunicació, però el que potser no sabeu és que vam anar i participar directament. Això és el que us volem explicar. Ens centrarem en els actes més importants i de més forta vivència personal.

El dissabte dia 4 tingué lloc la beatificació. Era en un gran descampat ple de gom a gom. Ens instal.laren en un lloc reservat als amics del Pradó. La quantitat de pobres que compartien el mateix lloc amb nosaltres: gitanos, deficients físics i mentals, els ancians,... era el Quart Món allà, entre els amics del Pradó, era prou significatiu de l'espiritualitat pradosiana. La celebració fou tot un èxit d'organització i de clima de profunda pregària. Allò era viscut. Un altre aspecte destacat de la celebració fou el constant record, per part del Papa, de la fidelitat evangèlica d'Antoine Chevrier: Jesucrist, els pobres i la pobresa com els tres elements bàsics de la seva passió.

L'HOMÉLIE DE JEAN-PAUL II

« Le souci évangélique des pauvres »

LE PÈRE CHEVRIER « EST DE CES NOMBREUX APÔTRES QUI, AU COURS DE L'HISTOIRE, ONT RÉALISÉ CE QUE NOUS APPELONS L'OPTION PRÉFÉRENTIELLE EN FAVEUR DES PAUVRES », A DIT LE PAPE DEVANT 300000 FIDÈLES

LA MESSE DE BÉATIFICATION

El dia s'acabà amb una breu visita a la casa i capella de Pradó on Chevrier començà la seva obra amb els infants i joves obrers de la Guillotiere.

L'endemà diumenge es féu una "Fête du Pradó" a Limonest amb tota la família pradosiana. Ens ocupà tot el dia. Eucaristia, testimonis de pradosians d'arreu del món, àpat, xerrades... que compartirem amb capellans, germans, germanes i laics consagrats amb il.lusió per seguir Jesucrist entre els pobres i anunciar Jesucrist pobre. Ens va xocar i alegrar veure tanta gent gran enamorada de Jesucrist. Vam comprendre que el foc de Crist poc cremar tota la vida.

Dilluns vam anar a visitar Cluny, Taizé i Paray le-Monial.

Dimarts visitàrem Lió al matí, i a la tarda vam assistir a l'encontre del Papa amb els pradosians a la casa i capella de Pradó.

Volem destacar les tres dimensions que ens van quedar més-

1.— La veritable passió per Jesucrist dels pradosians. Jesucrist va ser el centre de tots els actes, A. Chevrier era només un indicador com ho fou Joan Baptista (Jo 1,29).

2.— El profund sentit eclesial que regnà en tots els moments. La presència de pradosians d'arreu, de bisbes, i del mateix Joan Pau II entre nosaltres eren testimoni de la vocació profundament eclesial i catòlica del Pradó.

3.— La pobresa de mitjans materials amb que el Pradó vol ser fidel a l'evangeli de Jesucrist.

Trobo molt encertat allò de: "si no es viu com es pensa, s'acaba pensant com es viu".

Donem les gràcies a tots aquells que han compartit aquesta experiència amb nosaltres; primer de tot a Jesucrist. En cap moment ens vam sentir estranys.

Antonio Vera/Pepe Rodado/Fermí Martín.

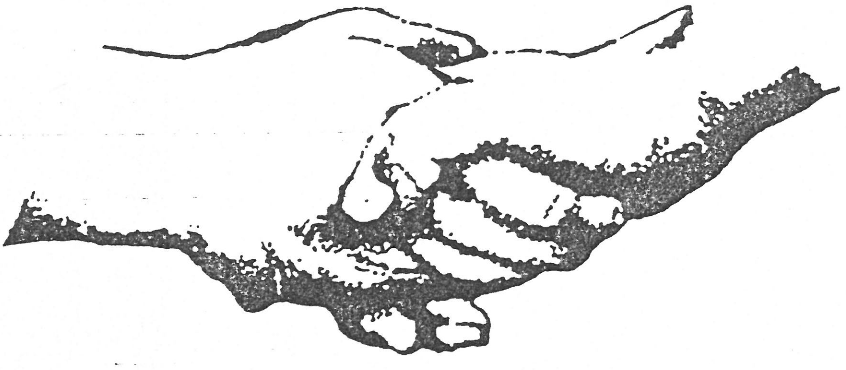

UN APASSIONAT DE CRIST I DEL SEU EVANGELI

Al NAdal de 1856, pregant davant el pessebre de St. André i trasvalsat per la misèria que l'envolta, AntoineChevrier es decideix a "seguir Nostre Senyor Jesucrist de més aprop per esdevenir més capaç de treballar eficaçment per la salvació de les ànimes". "Senyor —escriu— si teniu necessitat d'un pobre, si teniu necessitat d'un boig, heus-me aquí".

Ja que Jesús ha volgut ser pobre des de la seva entrada al món i ja que ha fet dels pobres el seus preferits, el P. Chevrier cercarà incessantment de fer el mateix. Per amor a Crist Jesús. Per amor als desheretats d'aquesta terra, a fí que, a través de la seva vida i el seu ministeri, puguin descobrir fins a quin punt són, ells també, infants estimats per Déu.

"¿No estem aquí, doncs, per això i per això solament: conèixer Jesucrist i son Pare i fer-lo conèixer als altres? El qui ha trobat Jesucrist ha trobat el més gran tresor. La resta no és res. Ha trobat la saviesa, la llum, la vida, la pau, la joia, la felicitat sobre la terra i el cel, el fonament sòlid sobre el que pot edificar, el perdó, la gràcia. Ho ha trobat tot...".

Als ulls del P. Chevrier, res era més bell, res més gran que Jesucrist! I aquesta passió per Crist es traduïa en ell, en una aplicació en tot moment d'estudiar, en l'Evangeli, la vida, les paraules i les accions de Jesús, a f¿ d'omplir-se del seu Esperit i de poder fer una mica com ell. "L'Evangeli és Déu mateix que se'ns mostra. De què serveix l'Evangeli, sinó se l'estudia?".

Tenint contacte amb el P. Chevrier, hom sentia la presència de Crist. Així, sobretot a partir de 1870, venia al Pradó d'arreu per consultar-lo o confessar-se, com s'havia fet abans amb el capellà d'Ars. "El seu esperit de fe resplendia fins i tot en les seves converses, declara un antic de la Guillotière. Quan parlava de Déu, s'hauria dit que el veia i que el tocava i la seva emoció era comunicativa; per dir-ho així, el feia veure i tocar també". Només dialogant amb ell, diu una dona, hom se sentia esdevenir millor. No he sentit mai res de semblant conversant amb altres capellans.

"El capellà —li agradava repetir a Antoine Chevrier— guanya el seu pa mostrant Jesucrist al món". Les paraules, per belles que siguin, no són suficients. El P. Chevrier feia veure Jesucrist per tota la seva vida. Era, pels que se li acostaven, el sagrament, el signe vivent de Crist, una mica com el mateix Jesucrist, per tota la seva existència, feia veure al Pare.

Resumint el seu ideal evangèlic de la vida sacerdotal, el P. Chevrier escrivia un dia a un amic capellà "El motiu de les meves continues reflexions és aquest: Hem de reproduir en tota la nostra vida la de Jesucrist, el nostre model: ser pobre com Ell en el pessebre, ser crucificat com Ell sobre la creu per la salvació dels pecats i ésser menjat com Ell en el sagrament de l'Eucaristia. El capellà és com Jesucrist, un home despullat, un home crucificat, un home menjat".

Que, com Antoine Chevrier, poguem prendre seriosament l'evangeli i esser-ne testimonis en tota la nostra vida.

—(Tret de "Le Pere Chevrier. Ami des Pauvres et témoin du Christ".)—.

Antonio Vera

La béatification d'Antoine Chevrier, apôtre de Lyon

LE BIENHEUREUX DES PETITS ET DES SIMPLES

UNE CÉRÉMONIE SOUS LE SIGNE DE LA SIMPLICITÉ ET DE LA QUALITÉ

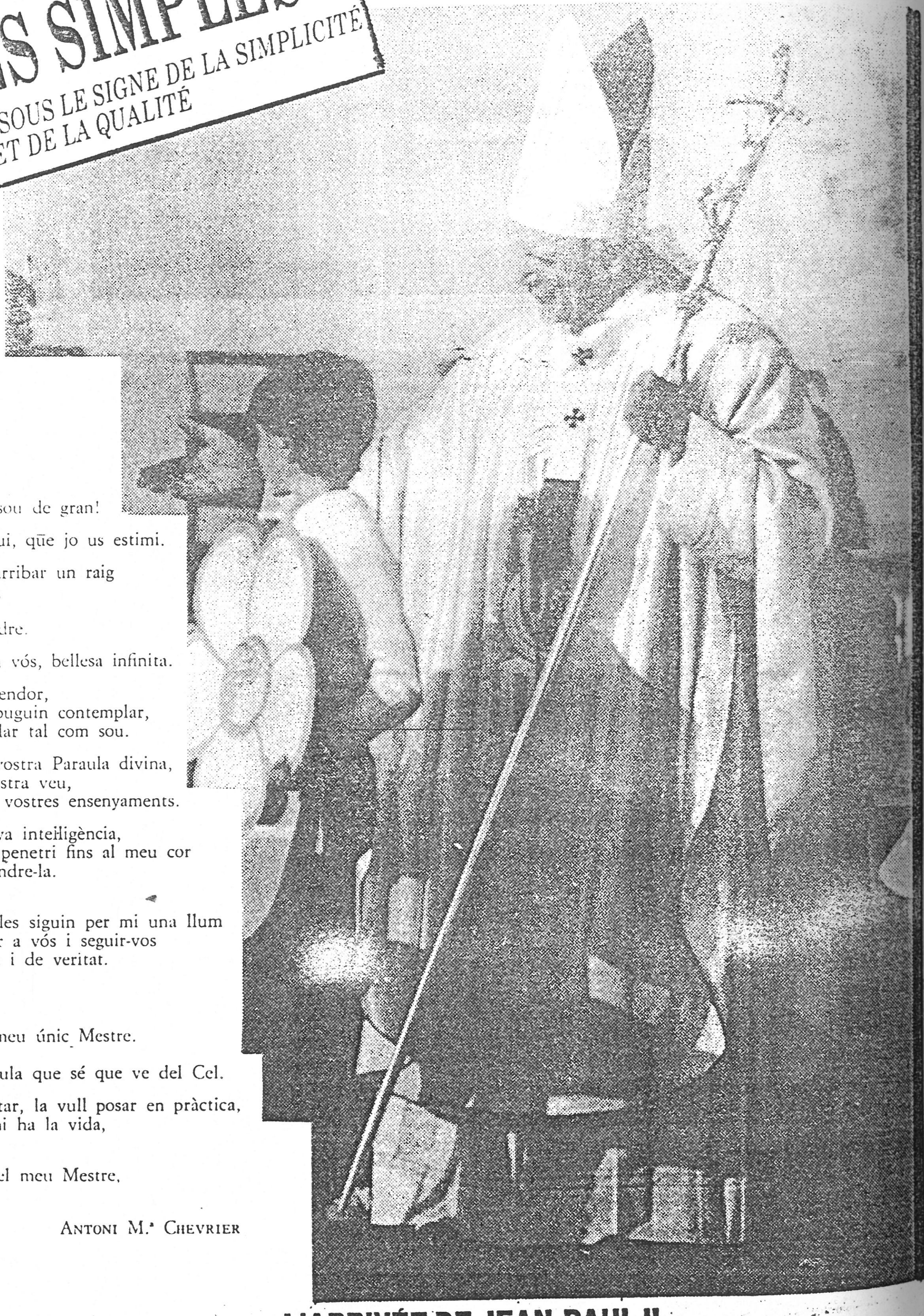

Verb! O Crist!
Que en sou de bell! que en sou de gran!

Feu, o Crist, que jo us conegui, que jo us estimi.

Ja que sou la llum feu-me'n arribar un raig
al fons del meu pobre esperit,
perquè us pugui veure,
perquè us pugui comprendre.

Deixeu-me clavar la mirada en vós, bellesa infinita.

Veleu una mica la vostra esplendor,
perquè els meus ulls us puguin contemplar,
perquè us pugui contemplar tal com sou.

Obriu les meves orelles a la vostra Paraula divina,
perquè pugui sentir la vostra veu,
perquè pugui meditar els vostres ensenyaments.

Obriu el meu esperit i la meva intel·ligència,
per tal que la vostra Paraula penetri fins al meu cor
i així pugui fruir-ne i comprendre-la.

Poseu en mi molta fe en vós,
perquè totes les vostres paraules siguin per mi una llum
que m'il·lumini i em faci venir a vós i seguir-vos
per tots els camins de justícia i de veritat.

O Crist! O Verb!
Vós sou el meu Senyor i el meu únic Mestre.
Parleu, que us vull escoltar
i vull practicar la vostra Paraula que sé que ve del Cel.

La vull escoltar, la vull meditar, la vull posar en pràctica,
perquè en la vostra Paraula hi ha la vida,
la joia, la pau i la felicitat.

Parleu, sou el meu Senyor i el meu Mestre,
no vull escoltar ningú més.

ANTONI M.ª CHEVRIER

L'ARRIVÉE DE JEAN-PAUL II

A son arrivée à Eurexpo, le Pape est accueilli par ces enfants. « Bonjour, mon cher Pape! »